

O DIARIO de Greg

TOMA
DESFEITA

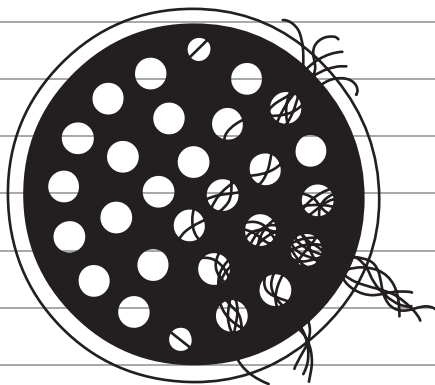
14

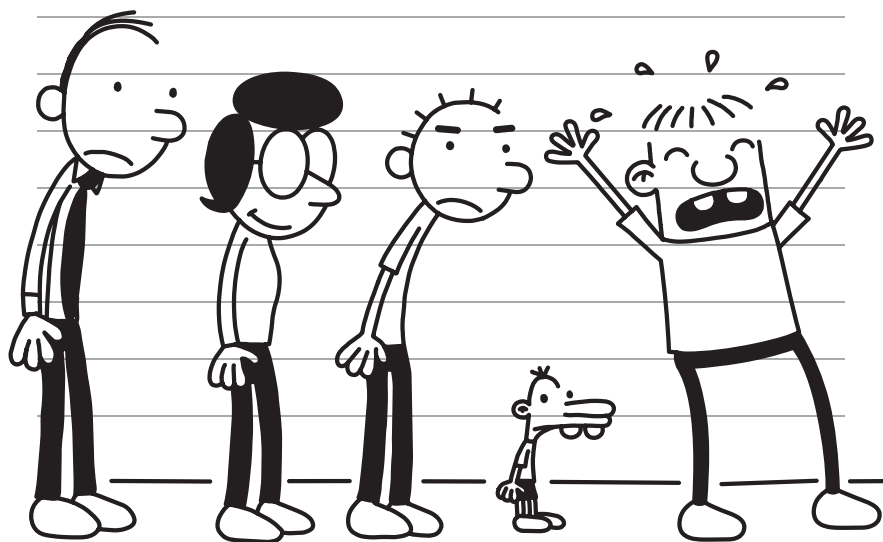
EN
GALEGO

Jeff
Kinney

RBA

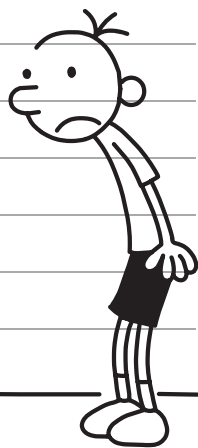
O DIÁRIO de Greg

TOMA DESFEITA

Jeff Kinney

RBA

NOTA DO EDITOR:

Esta é unha obra de ficción. Os nomes, personaxes, lugares e acontecementos son produto da imaxinación do autor ou están usados de maneira ficticia, de modo que calquera parecido con persoas reais, vivas ou finadas, establecementos comerciais, acontecementos ou lugares é fortuíto.

Título orixinal inglés: *Diary of a Wimpy Kid. Wrecking Ball*

Publicado por acordo con Amulet Books,
unha división de Harry N. Abrams, Inc.

© do texto e das ilustracións: Wimpy Kid, Inc., 2019
O DIARIO DE GREG: TOMA DESFEITA®, WIMPY KID™ e o deseño de Greg
Heffley™ son marcas rexistradas de Wimpy Kid, Inc., e o deseño da cuberta desta
obra é imaxe rexistrada de Wimpy Kid, Inc. Reservados todos os dereitos.

Deseño do libro: Jeff Kinney
Deseño da cuberta: Chad W. Beckerman e Jeff Kinney

© da tradución, Eva Almazán, 2019
© desta edición, RBA Libros, S. A., 2019
Avda. Diagonal, 189 08018 Barcelona
www.rbalibros.com

Primeira edición: novembro de 2019

Ref.: OBIS108
ISBN: 978-84-272-1894-9
Depósito legal: B. 21.979-2019

Impreso en España · *Printed in Spain*

Queda rigorosamente prohibida sen autorización por escrito do editor calquera forma de reprodución, distribución, comunicación pública ou transformación desta obra, que será sometida ás sancións establecidas pola lei. Pódense dirixir a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) se necesitan fotocopiar ou escanear algún fragmento desta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Reservados todos os dereitos.

PARA SCOOTER

MARZO

Domingo

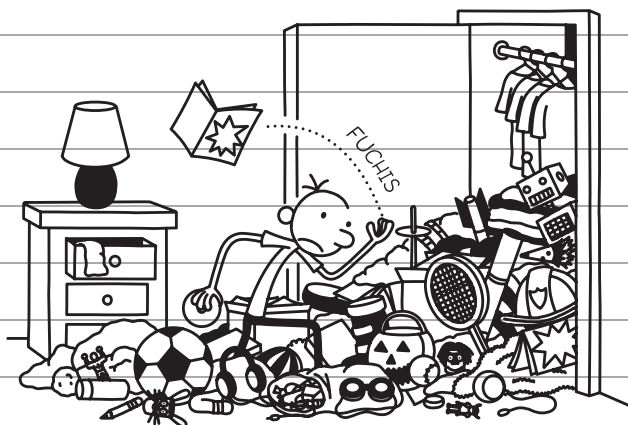
Teño lido que na antigüidade sepultaban os reis e os faraóns con todas as súas pertenzas. Imaxino que daquela estaban convencidos de que podías LEVAR para a outra vida toda a trangallada acumulada nesta.

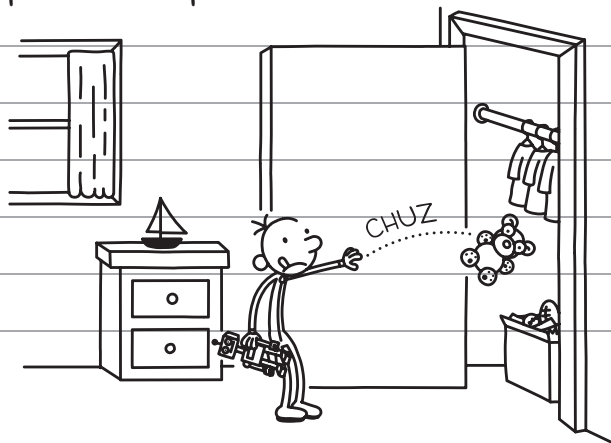
Pois ben, se me soterran a MIN con todas as miñas cousas, igual me ARREPINTO ben.

Miña nai mandoume facer limpadura a fondo e botar fóra todo aquilo que xa non **PRECISE**. E nada, de primeiras pareceume boa idea, pero logo deime de conta de que teño unha **BURRADA** de cousas.

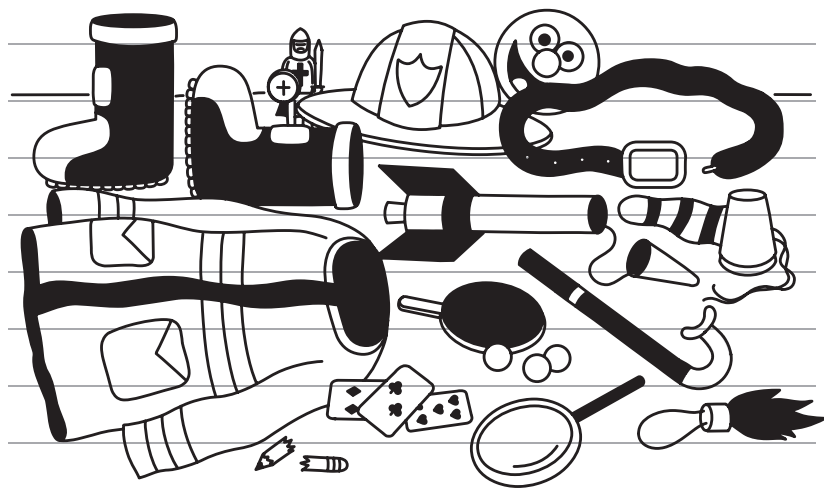
Pasei a mañá revisando o armario e, puf, parece mentira o que tal saquei del. E iso que non o tiña ben **ORDENADO** nin nada. A verdade é que me dediquei a tirar con todo para dentro de calquera maneira desde que vivimos aquí.

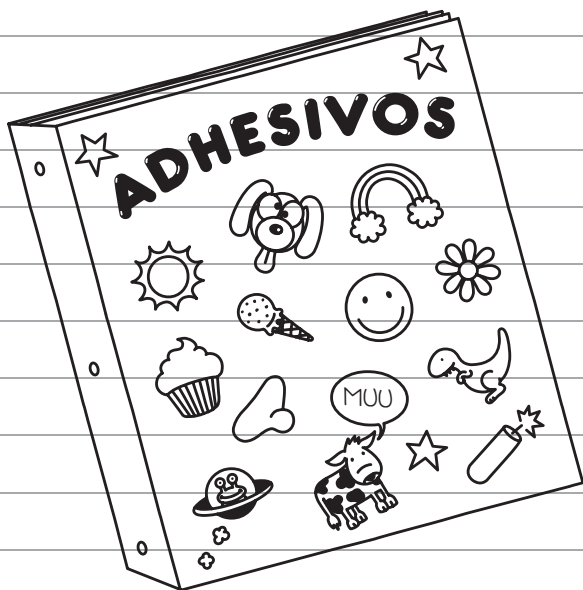
Arrombar o armario foi talmente coma repasar a miña INFANCIA enteiriña. Canto máis dentro del rebuscaba, máis atrás viaxaba no TEMPO.

Por diante de todo tiña a trapallada que fun botando a eito neste último ano, como traballos do instituto, cómics e cousas así. Mais despois, cando saquei do medio todo o recente, empecei a atopar cousas das que xa nin me LEMBRABA.

Encontrei un foguete de aeromodelismo que me regalaron cando fixen os dez anos e mais un disfraz de Halloween de cando era pequeno. E apareceron unha chea de cousas que nin sabía que conservaba.

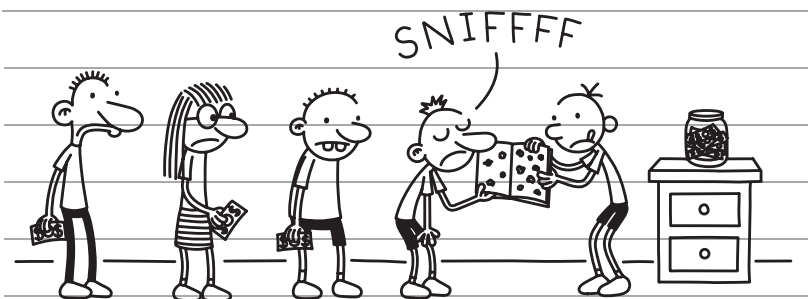

Ao rebuscar un chisco máis para o FONDO, atopei unha cousa que dera por perdida hai ANOS: un cartafol coa colección de adhesivos que fixen en terceiro.

Daquela estaba OBSESIONADO cos adhesivos, sobre todo con eses que rañas neles e botan olor. Xuntei todos os que cheiran BEN, como o de goma de mascar, de algodón de azucre e esas historias, pero tampouco me faltaba ningún dos FEDORENTOS.

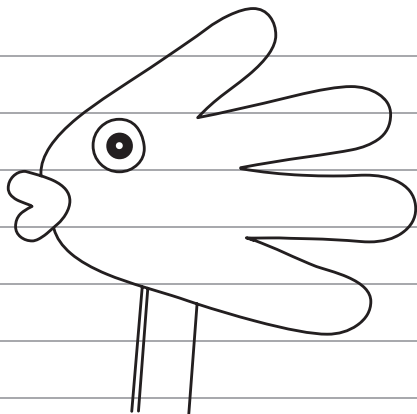
E logo, claro, cando algún rapaz veciño quería saber a que cheiraba a caca de xirafa ou o pastel de carne podre, pois viña onda MIN.

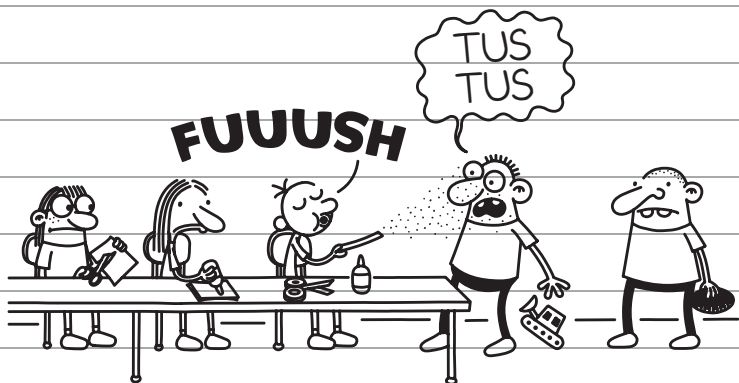
Un día destes heime poñer a escribir a miña AUTOBIOGRAFÍA e penso incluír adhesivos de olor para ir marcando os diversos momentos que compoñen a miña existencia.

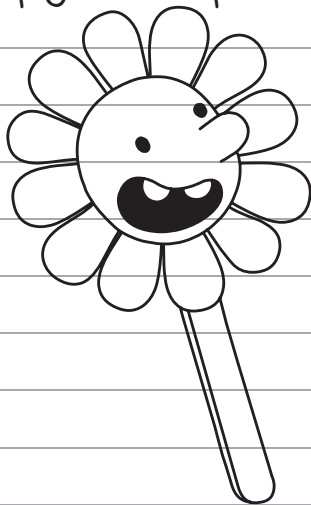
A forza de remexer no armario cheguei a atopar cousas de cando estaba en INFANTIL, como un peixe que fixera trazando o contorno da man nunha cartolina.

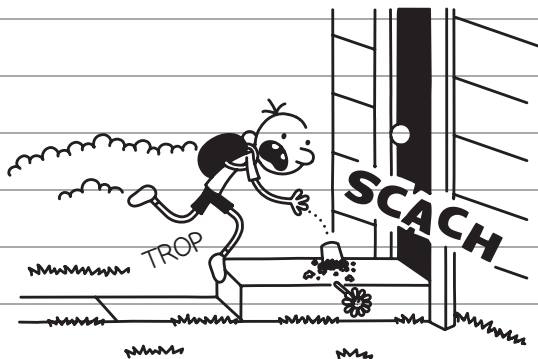
De pequeno ENCANTÁBAME facer traballos manuais. E se a alguén se lle ocorría METERSE comigo a conto diso, enchíalle a cara de purpurina.

Outro traballíño que atopei no armario foi un agasallo que fixen para miña nai na gardaría e ao final non cheguei a darlle. Era unha flor de papel cunha foto miña no centro, pegada a un pauciño deses dos polos.

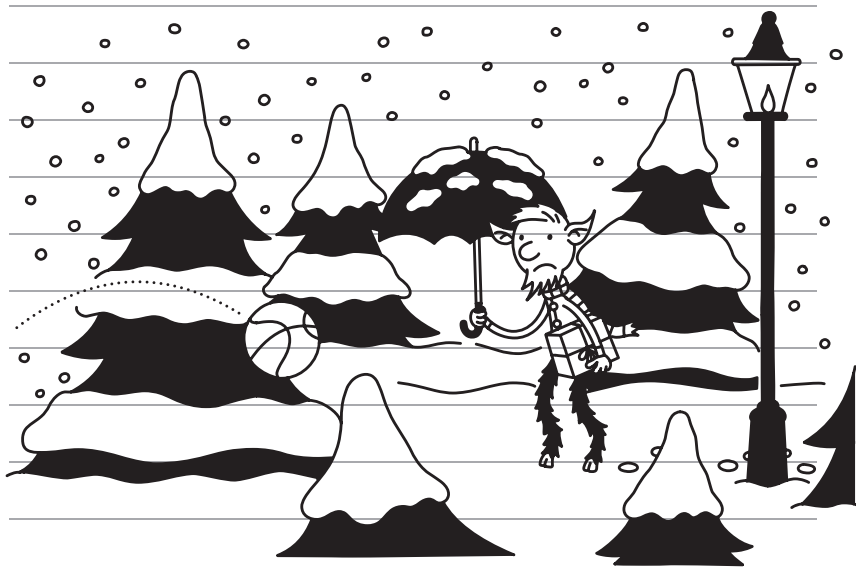
Cando a fixen, planteina nun testiño de barro coa súa terra e todo. Pero ao volver á casa con ela tropecei no chanzo da entrada, e por iso ao final non cheguei a regalarlla nunca a miña nai.

Moito me ALEGREI cando por fin cheguei ao fondo do armario, pero vou ser sincero: tamén levei unha pouca DESILUSIÓN.

De máis noviño lin un libro sobre uns nenos que accedían a un UNIVERSO totalmente diferente cando se metían no armario, e sempre me preguntei se o MEU tamén tería unha porta coma a que saía no libro aquel.

Pero tamén pensaba que os habitantes do tal universo igual ma tiñan xurada por iso de levar anos enteiros a botarlles CHILINDRADAS para dentro.

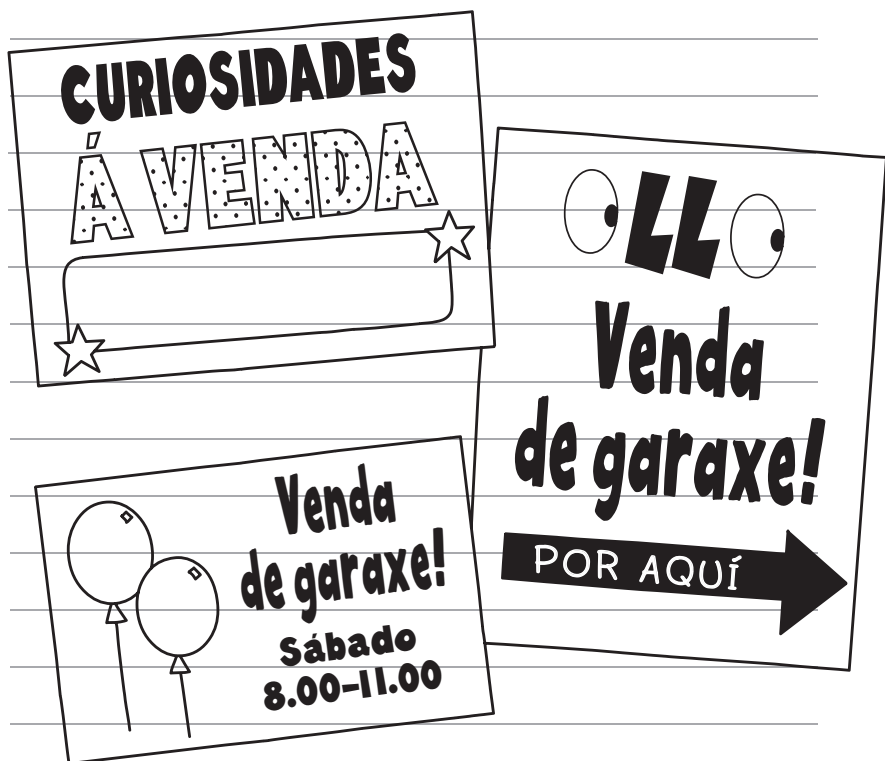

Cando avisei a miña nai de que xa tiña o armario baleiro, díxome que o organizase todo en tres moreas: a de gardar, a de doar e a de refugar. Pero eu botei de contas que, se me ía desprender de parte do material, polo menos que me rendese algúns CARTOS. E por iso decidín montar unha VENDA DE GARAXE.

A miña nai pareceulle unha idea FANTÁSTICA. E entón pasoume unha revista onde daban consellos para organizala COMO É DEBIDO.

Só que as ideas da revista eran unhas ridiculeces do ano da polca. Había unha sección sobre como facer carteis para interesar o público na mercancía, pero os exemplos que poñían eran para morrer co ABURRIMENTO.

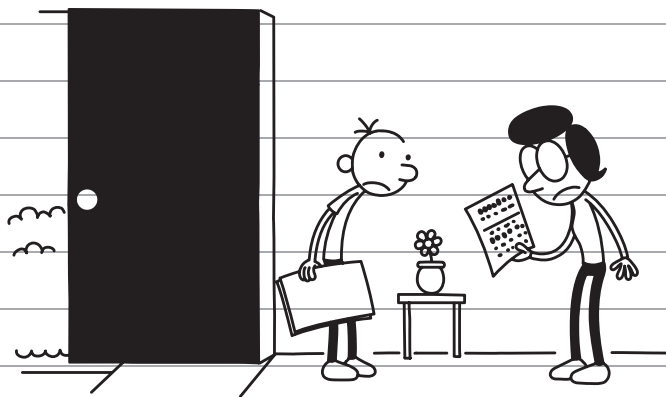
Se pretendía que me chegase clientela ao negocio, tiña claro que cumpría facer algo un pouco máis RECHAMANTE. Así que rapidamente fabriquei un cartel de eficacia garantida.

BILLETE DE 100\$

ATOPADO NA RÚA

O DONO QUE ACUDA A
RÚA SURREY, 12
PARA RECLAMALO

Saquei varias copias do anuncio e xa ía todo disposto a empapelar con el o barrio enteiro cando me interceptou miña nai de camiño á porta.

E nada, resulta que me mandou facer outros carteis máis do estilo dos que saían na revista. Púxenme a facelos, daquela, e ao rematar funos grampando nos postes telefónicos da nosa rúa. Despois baixei para o xardín todas as cousas que quería vender e púxenme a colocalas ben colocadiñas nunhas mesiñas de plástico.

Cada mesa era unha categoría, como «roupa», «libros» e historias así. A cousa foi que algúns artigos non acababan de cadrar ben en ningunha categoría e tiveron que tirar de inventiva.

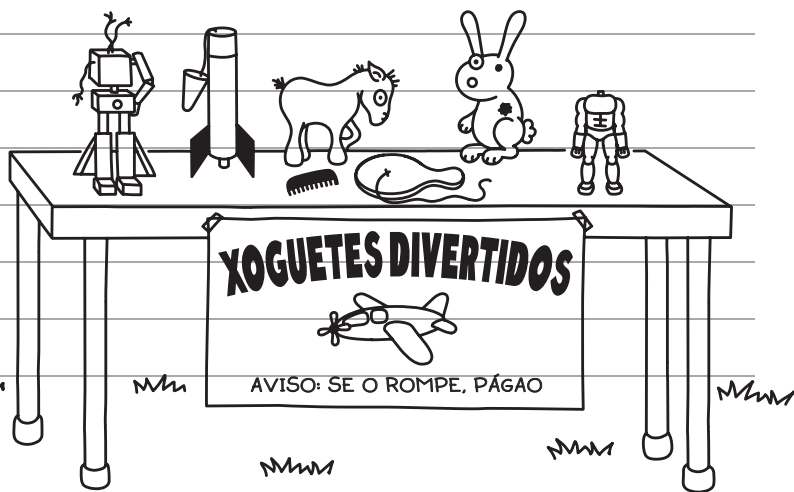
Por exemplo, como acumulara un monte de agasallos dos avós e outros parentes vellos que nin sequera ESTREARA, decidín poñelos todos xuntos.

Tamén xuntara un bo taco de postais de aniversario que aínda se vían decentes, así que tapei o nome con corrector e púxenas nunha mesa só para elas.

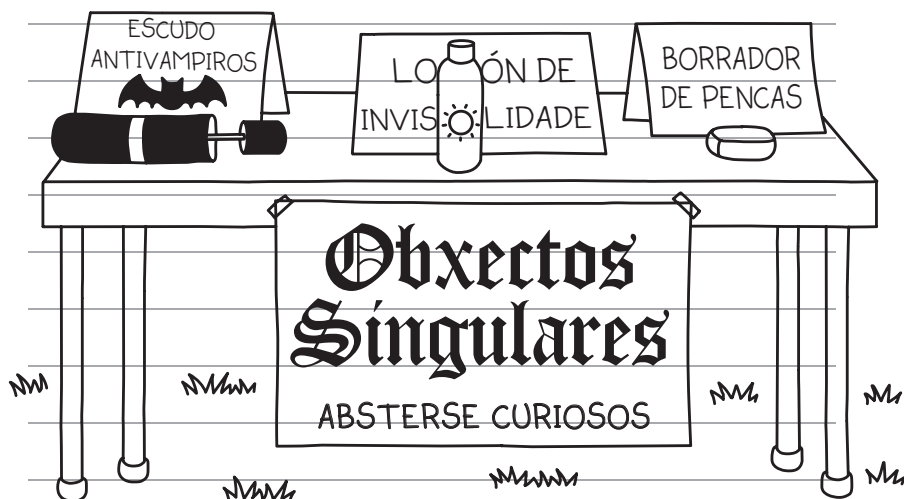
Os xoguetes escacharrados agrupeinos todos noutra mesa coa esperanza de que aparecese algún cativo que aínda non soubese LER.

Cos obxectos soltos, como unhas bólas e varios cabos de lapis, fixen lotes. Logo metín os lotes en medias e prendinas con chatolas a unha mesa.

Tamén organizei unha mesa ben cargada de artigos para os clientes máis gastadores.

Aos traballos manuais de cando era pequeno dediqueilles mesa propia, por se acaso viña algún cativo que quixese facerlles un regalo aos pais, pero sen perder o TEMPO.

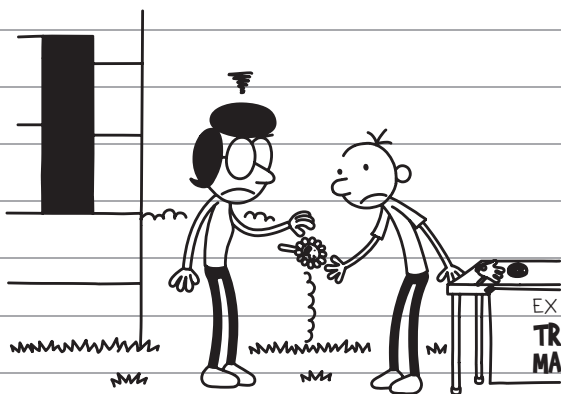

Estaba xa cos últimos retoques cando saíu miña nai a ver que tal ía e seica quedou toda IMPRESIONADA. Pero dixo que os traballos manuais feitos por min debía conservalos, por seren pertenzas moi ESPECIAIS.

Eu dixen que, se lle levaba o ollo algunha cousa, sempre tiña a posibilidade de mercala ELA. E entón ofreceume tres dólares pola flor aquela de papel que lle fixera cando estaba na gardaría.

Miña nai parecía bastante encaprichada coa flor e eu decateime de que para ela valía máis de tres dólares, así que respondín que por ser ela lla deixaba en DEZ.

Pero debín pasarme co regateo, ou non sei, porque deu media volta e meteuse na casa sen comprar NADA.

Mentres agardaba a que me aparecesen os clientes, empecei a poñerme algo NERVIOSO. Caín en que tiña todas as miñas cousas na rúa, onde mas podían ROUBAR tranquilamente.

Sendo así, collín o teléfono e díxenlle ao meu mellor amigo, Rowley Jefferson, que me viñese facer de garda de seguridade.